

(Блиц, 18.01.2010)

До пре неки месец причало се о четири стуба на којима се темељи српска спољна политика, а ових дана актуелна су четири фронта: Косово, Босна, Хрватска и Црна Гора, а може и другим редоследом.

Добро, јесу то повезане ствари и нико се није много зачудио што се спољна политика „вратила кући”; нисмо ми нека велесила да по цео дан расправљамо о руском и јапанском цару.

Испоставило се да се темељи за стубове високе политике граде у свом дворишту и у најближем комшилуку. Европа, Америка, Русија и Кина, како то гордо звучи, али овде се ради о рвању у балканском блату.

Последњи ударац је успостављање дипломатских односа између Црне Горе и Косова, што је, као дипломатски контраударац, довело до повлачења српског амбасадора.

Пре тога српског министра за Косово, као неког туристу без визе и пара за боравак, вратили су, доста понижавајуће, с граничне рампе с Косовом.

Федерални део Босне тражи да Тадић притисне Додика, а упутно је размишљати и о томе колико су искрене, а посебно колико су делотворне речи Ива Јосиповића, новоизабраног председника Хрватске, посебно кад му негде половином фебруара објасне шта значи америчка политика охрабривања признавања Косова, што су већ објаснили Милу Ћукановићу.

Понети идејом о „четири стуба” домаћи актери политике све чешће су се представљали као регионална сила, што је нама лепо било чути, али суседи, понеки поучени и искуством, ту идеју нису примили са одушевљењем, па као да подмећу оне чувене клипове у точкове српске дипломатске револуције.

Паметна „начертанија” не добошаре се наоколо, тим пре што ово захлађење односа са непосредним окружењем може имати јак утицај на све остале послове: од обичног живота људи претеклих у том окружењу до привредних послова у којима не треба бити нарочито домишљат па да се схвати да ћемо робу лакше продати комшијама него Кини.

Кулминацију тог „покрета отпора” против српског регионалног лидерства можемо пронаћи и у најновијој најави косоварског плана за реинтеграцију северног Косова у приштинске институције, а та ствар је, тврди Тачи, у „финалној фази”. Тачију не верују ни његови, па што би му ми веровали. Али, политика притиска ка дефинисаним националним интересима Србије и садржана је у постављању што већег броја питања и тема, до оног броја који прераста капацитете разумног и могућног одговора.

Декларација о Сребреници један је од одговора на питање старо 15 година. Толико дуго је превазилазило капацитете разумног одговора, а по свој прилици биће добра прилика да се ови наши порвају између себе, као што се ничим изазвани побише и око НАТО-а. А регионални лидери не шетају около с масницама добијеним у међусобној тучи.